

РЕШЕНИЕ

№ 12380

гр. София, 30.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 12.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13313** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 ал.1 от Кодекса за социално осигуряване, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д. В. Д. срещу Решение № 1040-21-720/05.12.2025 г. на Директора на ТП на НОИ –С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-1431/26.11.2025 г. и жалба вх. № 1012-21-1437/26.11.2025 г. от Д. В. Д. срещу Разпореждане № 214-00-18345-1 от 14.11.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

В жалбата се твърди, че неправилно органът е приложил материалния закон и в частност относимите разпоредби на КСО. Моли решението на Директора на ТП на НОИ - С. -град да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят Д. В. Д. се явява лично, като представя уточнение към жалбата, относно фактичестката обстановка по делото. Изтъква, че разполага с необходимия осигурителен стаж по чл. 54а, ал. 1 КСО и през последните 12 месеца има осигурителен доход, върху който са внесени дължимите осигуровки, както и че последното му освобождаване е по чл. 238, ал. 1, т. 1 КТ – закриване на предприятието, което представлява обективно основание по инициатива на работодателя, а не доброволно напускане. Счита, че прилагането на минималния размер обезщетение противоречи на целта на закона. Моли съда да върне преписката на НОИ със задължителни указания за определяне на обезщетение по чл. 54а, ал.1 КСО – 60 % от средноосигурителния доход и да бъде обезщетен с разликата между минималното и максималното обезщетение за 4 месеца.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ – С. град в съдебно заседание се явява, представлява от юрк. О., която оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Софийска Градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по фактите по делото, като от доказателства се установява, че със заявление с вх. № 214-00-18345/03.11.2025 г. /л. 16/ на ТП на НОИ - С. град, жалбоподателят Д. В. Д. е сезирал административния орган с искане за отпускане на ПОб по реда и условията на чл. 54а от КСО. Към заявлението е приложено копие на Заповед № 17724 от 31.10.2025 г. /л. 18/, издадена от осигурителя „КОЛПОЙНТ НЮ ЮРЪП" ЕАД, ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 01.01.2025 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ.

Въз основа на това е издадено Разпореждане № 214-00-18345-1 от 14.11.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С. -град, с което на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО на Д. В. Д. е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода от 01.11.2025 г. до 28.02.2026 г. в размер на 18,00 лв. дневно, по подаденото от него заявление с № 214-00-18345/03.11.2025 г.

С последващо разпореждане № 214-00-18345-2 от 14.11.2025 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54г, ал. 1 от КСО е спряно изпращането на отпуснатото ПОб, считано от 01.11.2025 г., с мотиви: „обезщетение за оставане без работа по чл. 222, ал. 1 КТ”, а с разпореждане № 214-00-18345-3 от 24.11.2025 г. е възобновено изплащането на отпуснатото ПОб, за периода от 01.11.2025 г. до 28.02.2026 г. в размер на 18.00 лв. (9.20 евро) дневно, с мотиви: „изтичане периода на обезщетението за оставане без работа”.

При обработката на представени документи и преценка на правото на обезщетение по отношение на Д. Д. длъжностното лице е установило, че видно от предходно с Заявление вх. № 214-00-7578/29.05.2023 г. по отношение на жалбоподателя е прекратено трудовото правоотношение с дружеството „ЕйчСиЕл Технолоджис България" ЕООД, ЕИК[ЕИК], считано от 24.05.2023 г.

Разпореждането е обжалвано пред Директора на ТП на НОИ С.-град, по която е постановено Решение № 1040-21-720/05.12.2025 г., с което е оставена без уважение обжалването на Разпореждане № 214-00-18345-1 от 14.11.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

Жалбата срещу така постановено решение на директора на ТП на НОИ - С. град е подадена до Административен съд София-град на 11.12.2025 г.

Пред съда са приети доказателствата по административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117 ал. 3 от КСО – директора на ТП на НОИ – С. град, съгласно представената по делото Заповед № 1712/17.08.2015 г. /л. 7/. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган – ръководител на осигуряването по безработица– Е. Л..

Съгласно чл.54ж ал.1 от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят,

отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. По делото е приета Заповед № 1015-21-17/27.01.2023 г. /л. 14/ на Директора на ТП на НОИ – С. град, издадена на основание чл.54ж от КСО, в която е възложено на Е. Л. Л. – главен експерт по осигуряването да постановява и подписва административни актове - разпореждане за неоснователно изплатени суми на основание чл.114 ал.1 и ал.2 от КСО, както и такива на основание чл.54ж ал.1 и ал.3 от КСО.

Оспореното решение, както и потвърдените с него разпореждания отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същите съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им. Директорът на ТП на НОИ – С. град, издал оспореното пред съда решение, с оглед на правомощията си по чл. 35 и чл. 36 АПК и служебното начало в административния процес, е изяснил напълно спора и е изложил обоснован извод, че Д. В. Д. е придобил право на парично обезщетение по чл. 54а, ал. 1 от КСО преди изтичането на три години от предходното упражняване на правото на обезщетение за безработица, което е било 24.05.2023 г., поради което правилно с обжалваното Разпореждане № 214-00-18345-1/14.11.2025 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО е отпуснато ПОБ за срок от 4 месеца - считано от 01.11.2025 г. до 28.02.2026 г. в размер на 18.00 лв.(9.20 евро). Извършена е всестранна оценъчна дейност на спорните факти и обстоятелства.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Относно съответствие на оспореното решение с материалния закон и неговата цел:

Съгласно чл. 54а КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най- малко 12 месеца през последните 18 месеца, преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрацията като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 КТ.

Между страните не е спорно, че оспорващият има право на парично обезщетение за безработица по чл. 54а, ал. 1 КСО. Спорът касае единствено размерът на отпуснатото парично обезщетение и периодът, за който то е отпуснато.

Съгласно чл. 54б, ал. 4 КСО безработните лица, придобили право на парично обезщетение по чл. 54а преди изтичането на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица, получават минималният размер на обезщетението, за срок от 4 месеца.

В случая оспорващият е получавал парично обезщетение за безработица от 24.05.2023 г. до 23.09.2023 г., поради прекратено трудово правоотношение с дружеството „ЕйчСиЕл Технолоджис България“ ЕООД (изплащано по Разпореждане № 214-00-7578-1 от 02.05.2023 г.), а трудовото правоотношение с осигурителя „КОЛПОЙНТ НЮ ЮРЪП" ЕАД е прекратено, считано от 01.11.2025 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от Наредбата за определяне и изплащане на паричните обезщетения за безработица /НОИПОБ/, 3-годишният период при отпускане на ПОБ по реда на чл. 54б, ал. 4 от КСО се определя от датата на отпускане на предходно ПОБ - в разглеждания случай от 24.05.2023 г., т.е. тригодишният период изтича на 24.05.2026 г. При тези данни съдът

намира, че правилно е приложена разпоредбата на чл. 54б, ал. 4 КСО и отпуснатото парично обезщетение за безработица е правилно определено в минималния дневен размер от 19,00 лв., определян ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО). Това е така, тъй като е изпълнена хипотезата на нормата на чл. 54б, ал. 4 КСО, а именно – налице е упражнено право на парично обезщетение за безработица за минал период, от една страна, и от друга - към датата на повторното придобиване на право на парично обезщетение по чл. 54а - 24.05.2023 г., не са изтекли три години от предходното упражняване на правото. Тоест правото е възникнало преди изтичането на три години от предходно упражненото право на обезщетение за безработица, съответно приложима е нормата на чл. 54б, ал. 4 КСО, съгласно която безработните лица получават минималния размер на обезщетението за срок от 4 месеца.

Неоснователно оспорващият твърди, че размерът не следва да е в минимален размер при повторно получаване на обезщетение за безработица, когато трудовото правоотношение е прекратено по чл. 328, ал.1, т. 2 КТ. Разпоредбата на чл. 54б, ал. 4 от КСО е императивна и не прави изключение в тази хипотеза, поради което е недопустимо разширеното ѝ тълкуване. В случая безспорно и не е налице хипотезата на чл. 54д, ал 5 КСО.

Правилно е определен и размерът на ПОБ при съобразяване на Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. Размерът на паричното обезщетение за безработица на безработните лица е 60 на сто от средномесечния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски за последните 24 календарни месеца, през които са подлежали на задължително осигуряване за всички осигурени социални рискове, и не може да бъде по-малък от минималния и по-голям от максималния размер на обезщетението за безработица. Минималният и максималният размер на обезщетението за безработица се определят ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. (чл. 54б, ал. 2 КСО, чл. 9, ал. 1 НОИПОБ).

Поради изложеното, съдът намира, че Решение № 1040-21-720/05.12.2025 г. на Директора на Териториално поделение С.-град на НОИ, с което са оставени без уважение жалбите срещу Разпореждане № 214-00-18345-1 от 14.11.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, са законосъобразни, издадени при правилно приложение на материалния закон, поради което жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, разноски се дължат на ответника, които са своевременно претендирани. В този случай присъждане на юрисконсултско възнаграждение е уредено в нормата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, поради което следва да се присъдят разноски в минималния предвиден размер от 200 лева. Предвид влизането на Република България в еврозоната от 01.01.2026 г., сумата, следва да бъде изчислена и присъдена по курса на БНБ за едно евро - 1.95583 лева, или 102.26 евро.

По изложените съображения и на основание чл.118, ал.3 КСО във връзка с чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 61 - ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. Д., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 1040-21-720/05.12.2025 г. на Директора на ТП на НОИ –С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-1431/26.11.2025 г. и жалба вх. № 1012-21-1437/26.11.2025 г. срещу Разпореждане № 214-00-18345-1 от 14.11.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Д. В. Д., ЕГН: [ЕГН] да заплати на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро /сто и два евро и двадесет и шест евроцента/.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от

съобщаването му.

Съдия: